

ZONSONDERGANG

AAN ELISABETH

ELISABETH, IK HEB U HERKEND!

Ja, ik herkende u dadelijk, toen Hendrika Kuyper-van Oordt — die telkens met zoo fijne pen den deftigen eenvoud van een verzonken patriciaat teekent — u tot onderwerp van haar schetsje koos.

Bij het doorbladeren van uw reis-journaal doken bij haar oude herinneringen op aan het Gooi, aan Hilversum. Ik begrijp dat. Heeft ze er niet gewoond in haar jeugdijaren?

Ook ik dolf, bij het lezen van haar schets, uit de diepte van mijn jeugdherinnering op, wat ik in een heilig hoekje van mijn hart bewaar.

Zichtbare en onzichtbare herinneringen aan u, Elisabeth, van wie toch een eeuw mij scheidt!

Tusschen oude familieschatten bewaar ik nog, meisje Elisabeth, je bruidsgeschenk: een schildpadden doos met gouden naai- en borduurgerei en bijbehorend lodderijndoosje. In het buikje van die vreemdvormige doos is een welluidend klein speelwerk verborgen.

Uw dochter Elisabeth, die op hoogen leeftijd stierf, vermaakte het aan mij, en straks mag *mijn* Elisabeth het erven.

Ook bewaar ik nog een fijne potloodteekening van de mooie buitenplaats, die ge met uw ouders bewoonde, het „Huis ter Noot,” even buiten Den Haag.

In de oranjerie van dit buiten rijpten eens het éérs de druiven van ons land, die dáárom den koning werden aangeboden, Willem den Tweeden. Ja, rond alle verhalen, die ik — nog heel jong — over het Huis ter Noot mocht hooren, weefde zich in mijn kinderverbeelding een geheimzinnige sluit van stille voornaamheid.

Toch is het niet de glorie van een ouden naam, noch het mooie bruidsgeschenk, dat ik als kôstbaarste herinnering aan u bewaar!

Elisabeth, ge bezat een hooger patriciaat dan dat van uw geboorte: uw krachtig geloof, uw blij en kinderlijk vertrouwen op God, uw stille gemeenschap met den hemelschen Vader, die zich in heel uw huwelijks-leven uitsprak.

— — — — —
In mijn hand houd ik eenige oude, vergeelde brieven, met fijne hand dicht beschreven; fragmenten uit een voorbije eeuw, toen men nog tijd nam voor lange ontboezemingen.

En ik lees . . .

Uw moedergeluk, de liefde en zorg voor uw gezin, spreekt uit iederen regel. Maar tusschen en door alles heen klinkt een toon van groot geloof, van onvoldaanheid met zichzelf, en voortdurend streven naar volmaakter leven; van verwachting eener zalige toekomst, die ge, trots uw vele aardsche zegeningen, blij tegemoet ziet.

— — — — —
En ge zijt haar vroeg tegemoet gegaan! Jong zijt ge gestorven, moeder van uw groot gezin!

En het is de zoon, die u nooit gekend heeft, — omdat ge hem zoo vroeg zijt ontvallen, — die de teerste en schoonste herinneringen aan u aan zijn nageslacht heeft doorgegeven.

Want door het bewustzijn van uw gemis, dat hij vaak zoo smartelijk gevoelde, laafde hij zich aan herinneringen, en streefde hij er naar, in zijn ach zoo korte leven, zich schatten te vergaderen voor de eeuwigheid.

Elisabeth, uw godsvrucht erfde hij, mijn vader.

ELISABETH VOORHOEVE—VAN OORDT